

thuong

Glacier National Park

Nghe Glacier, ai cũng ngỡ các đỉnh núi băng hà có từ trăm triệu năm xưa. Thật ra park được đặt tên Glacier chính vì các công trình di tích các khối băng trăm triệu năm trước đã cắt, đục, bào mòn tạo nên các lòng chảo vĩ đại, ao hồ rộng lớn trên đỉnh núi, các sông suối cuồng nộ chảy về xuôi, các thung lũng ngút ngàn và các rừng tùng thẳng đứng. Bây giờ Glacier National Park với các đỉnh núi cao chỉ còn sót lại những tảng băng nhỏ rải rác và những con suối treo trên triền núi dựng đứng. Glacier National Park rộng khoảng hơn 1,000,000 acres và có hơn 700 miles các con đường mòn cho hikers. Park là nơi cư trú cho các loại thú rừng trong danh sách các con vật bị diệt chủng, cho nên Grizzly bear được thả trong các khu rừng này. Năm 1901, John Muir một nhà thám hiểm, lần đầu nhìn phong cảnh tuyệt đẹp ông đã thốt lên: Glacier National Park là một phong cảnh tuyệt vời Mỹ châu. Glacier National Park chia làm hai loại khí hậu. West Glacier, núi cao, băng hà, rừng rậm, mưa bão nhiều. East Glacier với những triền núi thoải, thung lũng bao la, các ngọn đồi cao thấp và có nhiều hồ rất đẹp.

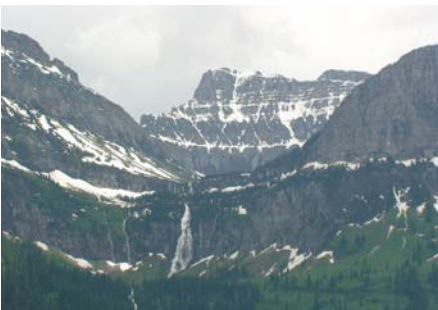
Ngày 2/6/07 chúng tôi rời Seattle quá trưa, theo I 90 East, vòng vèo trên xa lộ giữa rừng tùng, rừng bạch dương, các lạch nước ven đường, các hồ lớn hồ nhỏ thoáng hiện thoáng mất và các cánh đồng bao la lúa mì của Spokane. Sau hơn bốn tiếng đồng hồ, chúng tôi tới thăm người bạn thân ở Spokane và ở qua đêm trò chuyện.

Ngày 3/6/07 người bạn cho đi thuyền máy vòng hồ Liberty, trời nắng ấm khoảng 90 độ Fahrenheit. Chúng tôi từ già Liberty, xe vòng vèo trên xa lộ nên thơ, cũng rừng tùng thẳng tắp và nắng vàng lung linh trên lá non cô mềm, hoa dại ven đường. Xe chạy khoảng năm tiếng các đỉnh núi với các mảng băng hà trắng hay các dòng suối treo dọc triền núi hiện ra rõ ràng. Bảng hiệu West Entrance West Glacier hiện ra trước mắt. Chúng tôi ghé Apgar Village, một khu phố nhỏ, có vài tiệm ăn, vài cửa tiệm cho du khách mua tặng phẩm, vài hotels gần hồ. Hồ McDonald bao la phẳng lặng và xa xa các ngọn núi mờ mờ. Hồ này là hồ dài nhất của Glacier National Park với chiều sâu 492 bộ. Nhìn ngắm hồ khoảng mười phút, tôi cảm thấy khó chịu vì cái nóng 94 độ F. Chúng tôi vào Visitor Center lấy thêm tin tức và nói chuyện với các Park Ranger để hiểu thêm về Park.

Gần bảy giờ chiều, nắng còn nóng lắm, bỏ Apgar Village, xe chạy theo con đường ngoằn ngoèo xuyên ngang núi đến Glacier Wildness Resort. Con đường đến Wildness Resort thật tuyệt vời và nguy hiểm, một bên là triền núi với rừng tùng. Một bên là con sông cuồng nộ chảy dưới hẻm núi sâu. Con đường đất dẫn vào khu nghỉ mát còn đọng nước, lá cành lấp lánh trong các vạt nắng muộn. Thời tiết ở đây giống như tâm tình các cô gái đang tuổi ô mai. Các đám mây trắng đùn cao trên đỉnh núi cho biết sẽ có các cơn mưa bất tử, mưa bóng mây trong ngày và bất cứ lúc nào. Trung tâm nghỉ mát với các căn nhà (chalet) làm bằng các thân gỗ đánh bóng vạc-ni (varni) như các tổ chim thấp thoáng sau các bụi lá non, các cây tùng trăm năm và các cây bông gòn cao vót. Kế trung tâm nghỉ mát, một triền núi thẳng tắp với cây cao, tiếng suối trầm hùng xa gần. Dọc đường lên suối các chùm hoa dại columbie năm cánh màu vàng rung rung như chào mừng hai người khách lạ.

Ngày 4/6/07 lái xe xem phong cảnh và cho quen với khí hậu nơi này cũng như lấy sức cho những ngày hiking sắp tới. Thịnh thoảng tôi vẫn ao ước được ở trong các căn nhà làm bằng thân tùng, tròn, bóng vạc ni giữa rừng tùng cao ngất trời. Tôi mừng tượng những cột khói lam chiều từ lò sưởi lượn lờ uốn lượn trên các mái nhà. Tôi mừng tượng ngồi ngoài hàng ba đọc sách, nghe tiếng suối reo, đầu đổ hươu nai ngơ ngác với các bụi hoa dại quanh nhà và trên cành tiếng chim tình tự gọi mời. Tôi cũng mừng tượng trong các cơn bão bất ngờ, thiên nhiên có tàn nhẫn thế nào chẳng nữa, tôi vẫn ấm êm quần chăn nhìn ngọn lửa hồng nhảy múa trong lò để thấy mình

hạnh phúc. Cái hạnh phúc làm người sau những kinh hoàng thảm khốc một phần đời sống nơi quê tôi, một Việt Nam chinh chiến và hận thù. Còn gì không để nhớ về những ngày xưa thân ái mật mù khói lửa, căn nhà xưa, ngôi trường cũ, các người thân đã vĩnh viễn về một nơi nào đó. Còn gì để nhớ? Còn gì để thương? Chiến tranh ơi, mi thật tàn nhẫn. Chủ thuyết ơi, mi làm con người mù quáng. Hận thù ơi mi là ma quỷ?

Đợi cho nắng đến, tôi mang ghế ra khoảng trống trước nhà đầy nắng để nhâm nhi ly cà phê nóng và đọc truyện. Những tác phẩm của Trần Hoài Thư đưa tôi về vùng trời xưa cũ. Nước mắt tôi rơi trên các trang sách như một lần tạ tội cùng ai đó đã hy sinh đời mình cho quê hương. Hơn ba mươi

năm, lần đầu tôi để hết tâm hồn đọc các tác phẩm của một nhà văn đã từng là lính, là tù nhân sau ngày hậu chiến với những ngày lưu đầy trên quê mình. Và sau cùng là một thuyền nhân lênh đênh trên South China Sea tìm tự do. Trần Hoài Thư, một người viết với trái tim nhân bản, một nhà văn quân đội. Ông viết về bạn bè chiến hữu, về những mất mát của tuổi trẻ, về cái hiên hậu của các người lính trẻ miền Nam. Ông viết về những hận thù của kẻ thắng trận áp đặt và hành hạ trên thân phận các chiến sĩ miền Nam. Ông viết về những mong manh của con người, về những ngày long đong trên đất lạ và viết về một niềm tin. Mỗi giòng chữ, một niềm đau. Mỗi giòng chữ mỗi giòng lệ. Và tôi, tìm người đọc, nghẹn ngào. Các trang sách cho tôi trở về với con người thật của tôi sau bao nhiêu năm bộn bề với rong rêu cuộc đời. Tôi tưởng đã chẳng bao giờ muốn bới đám lá mục, phủ đi các đám bụi dầy của thời gian, tìm lại tuổi thanh xuân của tôi ngày tháng cũ và những trang sử buồn của dân tộc Việt.

Vết thương sau ba mươi năm hình như chưa lành. Hơn ba mươi năm, trên miền đất hứa với muôn vàn ân điển. Tôi nguyện làm được các điều lành. Tôi như con ngựa lầm lũi đi trên con đường lạ, cho đến một ngày ngựa già mệt mỏi, dừng chân. Nhìn lại con đường đã đi qua và giật mình. Giật mình nghĩ rằng mình đã làm gì để được may mắn ở đây nếu không do Thượng Đế mang tôi đến đây. Xin cho tim tôi tràn đầy tình thương, niềm mơ ước để các niềm đau không còn một chỗ đứng trong tim. Xin cho tôi giàu lòng vị tha để nghĩ đến tha nhân. Xin cho tôi được làm một hạt giống tốt của các loài hoa dại ven đường mỉm cười cùng thiên nhiên, muông thú và các hikers trong các con đường mòn trong rừng. Trong nắng ấm, giữa rừng tùng, và tôi trong đất trời thanh lặng nghĩ đến thân phận con người.

Khoảng mười giờ sáng, trời còn nặng hơi nước, chúng tôi thăm Running Eagle Falls Natural Trail. Suối mang tên người nữ anh hùng có tên là Running Eagle của bộ lạc Amskapi-Pikumi trước ngày người Âu Châu khám phá ra Mỹ châu. Running Eagle rất thông minh và can đảm. Cô có tài chạy nhanh, cưỡi ngựa giỏi, thông minh, can đảm và là người nữ duy nhất trong lịch sử của bộ lạc, một mình leo lên núi cao đến con thác này. Cô tuyệt thực bốn ngày bốn đêm và mặc khải cùng tổ tiên rồi xuống núi chỉ huy đạo quân của bộ lạc. Vị nữ anh hùng Running Eagle đã từng tham gia nhiều trận đánh với hai bộ lạc láng giềng để bảo vệ dân. Cô hy sinh tại trận địa năm ba mươi tuổi, xác được mang về Upper Two-Medicine Lake, chôn dưới một gốc cây lớn trên núi cao nhìn xuống con suối này. Tên cô được đặt cho con suối này từ ngày đó. Truyện kể theo Cynthia (Good Leader) Shildt Kipp.

Đường vào suối khoảng một dặm, khá bằng phẳng với các hoa dại tốt tươi rung rinh trong gió lạnh và các giọt nước còn đọng trên lá cành của một cơn mưa bóng mây vài phút trước. Running Eagle falls là hai con suối, một ở trên cao chảy xuống thấp tạo nên con suối nữa. Nghĩ đến vị nữ anh thư Running Eagle tôi lại nghĩ đến Triệu nữ vương của nước Việt, người nữ đầu tiên trong lịch sử Việt chống giặc giữ nước. Một người với chiến bào vàng vung kiếm trên đầu voi khi ra trận, còn một người da gấu, lông chim phượng, cưỡi ngựa như thần và các mũi tên tẩm độc, oai phong những khi tấn công địch. Lái xe vòng vòng xem phong cảnh vài tiếng, chúng tôi về cabin. Một ngày yên bình trong căn nhà tôi hằng ao ước: đọc sách, nghe nhạc và nhìn qua cửa sổ toàn một màu xanh non của lá rừng.

Ngày 5/6/07 thăm Cedar trail và hiking Avalance Lake: Chúng tôi theo con đường ...going-to-the Sun Road dọc theo McDonald Lake để đến McDonald Creek. Bãi đậu xe không còn chỗ trống, rất nhiều gia đình có con nhỏ và ông bà già. McDonald creek đang cuồn cuộn chảy. Rừng tùng già đầy bóng mát. Để mọi người đều thường ngoạn, dọc theo McDonald Creek có một con đường nhỏ, bề rộng khoảng hai thước, đóng bằng gỗ rất đẹp, có chỗ ngắm cảnh, có ghế dài nghỉ mệt hay đọc sách được gọi là Cedar trail. Tiếp nối con đường bằng gỗ là một con cầu bắc ngang suối. Một chỗ dừng chân cho du khách thích chụp hình các tảng đá to nhỏ, các thân cây gãy đổ vắt ngang suối với giòng nước sủi bọt trắng. Con đường nhỏ rợp bóng mát lại tiếp tục đi bên cạnh giòng nước đang sủi bọt cho tới khi dừng lại ở con đường ...going-to-the-Sun Road. Cedar trail là con đường vòng quanh McDonald Creek dài khoảng 0.7 dặm. Ngay lúc này, tôi thích ngồi trên một tảng đá, dưới chân là dòng nước bọt trắng xoá, được nắng sưởi ấm, và đọc sách, một ngày tuyệt vời. Nhưng đến đây rồi mà không hiking thì uổng

Hiking là đi theo bờ con suối sủi bọt lên thượng nguồn, lên cao xuống thấp với nó, nghe nó thì thào, nghe nó giận dữ gào la, và được nó ve vuốt má môi, để được tận mắt nhìn dòng nước trắng xóa cuộn cuộn trôi trong hẻm núi được đục khắc xoi mòn bởi các giọt nước tí tách chảy từ các tầng băng dưới trời nắng gió. Chúng tôi thơ thẩn quanh cái Cedar trail và rẽ trái lên cao xuống thấp theo lối mòn Avalance Creek này khoảng ba dặm là tới Avalance lake. Phổi tôi có dịp co thắt, các tế bào có dịp nở rộng và mặt tôi sẽ lốm đốm màu trắng của muối không từ biển nào cả mà từ những giọt mồ hôi của một hiker. Dọc lối mòn, các con suối nhỏ róc rách hay cười đùa chảy vào McDonald creek cuộn cuộn hơn hồ chảy như con gấu con chạy đùa không biết mệt. Ven đường violet vàng sát mặt đất, dandelion cao hơn gang tay, huckleberry trổ các đọt non, columbie vàng nhạt đang e ấp nhu mì hay ngạo mạn khoe màu. Và chúng ta các hiker, đừng quên rằng ven đường hoa cỏ dại đang thì thào cùng bạn khi biết bạn quá mệt. Hương thơm cỏ tùng trong không gian ẩm đang vuốt ve tóc môi bạn. Và nếu thích, bạn cứ kiểm tảng đá lớn có nắng ấm, nhắm mắt ngủ một giấc êm đềm rồi tiếp tục con đường đến hồ. Hồ nước xanh, dưới chân

các đỉnh núi cao mà các tầng băng lấp lánh trong nắng, các con suối treo như những chùm những chuỗi dây bạc trắng treo từ đỉnh núi tới hồ.

Đi tới cuối hồ, chúng tôi nghỉ để ăn trưa. Gối đầu vào thân gỗ, nằm trên đồng sỏi nhỏ, úp mũ vào mặt, tôi ngủ một giấc bên âm thanh trầm hùng của các suối, và trong nắng ấm. Khi tỉnh giấc, người tình của tôi vẫn nằm im không cựa cựa. Tôi đánh thức chàng dậy, hồn lâng lâng theo con đường mòn xuống núi.

Trên đường về nhà, mây vần vũ, gió thổi mạnh, một cơn giông ập tới. Vừa vào đến nhà, sấm chớp ầm ầm, các cành cây lớn đập qua đập lại theo cơn gió, các bụi cây nằm dạt mặt đất, cơn mưa đổ xuống bao trùm cảnh vật. Một trận bão thì đúng hơn. Các mảng nước từ đỉnh núi rơi xuống mái nhà tôn, đập vào khu rừng đang vật vã trong màn nước, từng cơn lại từng cơn theo cơn gió mạnh.

Sau bữa cơm chiều. Bên cạnh lò sưởi bập bùng, giọng Barbara Streisand mê hoặc trong lời... Let me be your freedom....Let me be your solitude...that is all I ask from you đưa người nghe vào tiếng thổn thức của con tim. Cơn bão kéo dài cả đêm. Nằm nghe tiếng mưa ào ào, cây rừng khua động lá cành, và các cơn gió hú, tôi rơi vào giấc ngủ mềm.

Ngày 6/6/07 hiking to the Loop.

Hơn mười giờ sáng, bầu trời còn nặng nước một màu xám. Gần trưa các vạt nắng rơi trên các bụi cây trước nhà. Sửa soạn các thứ cần thiết cho buổi hiking, chúng tôi lái xe trở lại bãi đậu xe của Avalanche Lake trail. Con đường ...going-to-the Sun Road ngừng tại cây cầu xi măng bắc qua Avalanche Creek với cái cổng sắt khóa. Đoạn đường trên đỉnh núi đang sửa chữa sau một mùa đông băng giá, vỡ lở. Nhiều đoạn tuyết đóng thành băng rất nguy hiểm. Đường sẽ mở cho xe chạy mừng hai tháng bấy này. Nhân dịp này chúng tôi đi theo con đường...going-to-the-Sun Road...quanh co theo con suối nước chảy như một con sông trong mùa lũ lụt. Nước từ các con suối ồn ào tuôn chảy về xuôi cuốn phăng phăng các tảng đá, thân cây, và chuyển cả các khối đất sỏi khổng lồ. Con đường vòng vèo tuyết vùi giữa các đỉnh núi cao.

Tôi còn được biết rằng chỉ một tháng nữa beargrass, một loại lily, sẽ nở trắng xóa trên Glacier National Park. Tên beargrass được Lewis and Clark hai nhà thám hiểm dưới thời Tổng Thống Thomas Jefferson 1804, đặt tên. Gấu, hươu nai, dê rừng và sóc yêu thích ăn củ của hoa. Glacier National Park đầu mùa hạ, tuyết tan hoa rừng đua nở muôn màu trên triền núi dưới thung lũng trên thảo nguyên. Khi cái màu trắng trinh nguyên của muôn triệu đóa hoa beargrass đua nở, hương thơm tỏa lan trong không khí trong sạch như một mê hoặc. Hoa nở trắng muốt xen lẫn với hoa Indian paintbrush đỏ, đỏ rượu chát, hay vàng cam, từng chùm hoa tím Sky pilots, cánh to như hoa pensées, Glacier lilly màu vàng ngọt, Blue Camas, Wood Nymph trắng phảng phất màu xanh cỏ non, màu vàng cam rực rỡ của một loại cúc dại hay Bishop-cap xinh xinh trắng xanh màu cỏ nở rộ chen chúc bên nhau khoe màu rực rỡ giữa trời nắng ấm.

Trong vô thức tôi vừa đi, mắt vừa nhìn, miệng suýt xoa như trò chuyện cùng hoa. Có lẽ Từ Thức hay Lưu Nguyễn ngày xưa cũng là các nho sinh với bầu rượu túi thơ lạc vào cảnh giới tuyệt vời thanh cao như Galcier National Park này, bao nhiêu bụi trần để lại sau lưng. Tổ tiên ta hay Tàu, các nhà văn có tài tưởng tượng lồng vào một truyện tình tuyệt vời và một tư tưởng của khoa học giả tưởng cho đám hậu uý mê say. Hoặc giả các nhà văn ngày xưa sau khi viết truyện đã làm túp lều cỏ một nơi nào đó với thơ với thiên nhiên. Bên vẻ đẹp thuần khiết để con người suýt xoa mê đắm, vẫn là vực thẳm, là gấu beo. Muốn chiêm ngưỡng cái tuyệt vời của Người, phải có can đảm trực diện cái tàn nhẫn của định mệnh. Thú dữ, sự khó khăn trên con đường đi tìm cái đẹp phải chăng

cũng như ma quỷ trên con đường con người đi tìm hạnh phúc tuyệt đối. Hạnh phúc không thuần chỉ hạn hẹp trong tình yêu đôi lứa, mà trong tất cả ngõ ngách đời sống con người: lòng đam mê nghệ thuật, niềm yêu mến cái tuyệt đối, tình yêu tha nhân và công bằng nhân loại. Mỗi triền núi, mỗi cánh đồng, hoa nở rực trời trong màu xanh cây

rừng sau một mùa đông băng giá. Con người chúng ta chỉ cảm ơn Con tạo trong những cảnh huống giữa cái chết và sự sống. Như kẻ ác trong tuổi xế chiều nhìn tất cả vinh quang chỉ là ảo ảnh một cuộc đời. Nếu định luật thiên nhiên chẳng hủy diệt được thảo mộc thì cái tinh khôn sảo quyệt, các ảo ảnh vinh quang của ma quỷ chẳng bao giờ tồn tại dưới con mắt Thượng Đế. Làm người phải có can đảm sống không như một thánh nhân nhưng sống như một con người với lòng kỳ vọng của Thượng Đế. Đầu óc tôi cứ miên man trong sự suy tưởng, miên man trong khung cảnh đẹp của tạo hóa nhưng tôi sẽ chẳng đi lạc vì tôi có người tình ở bên. Người mê thiên nhiên hơn tôi và muốn giữ cái đẹp nên chàng còn bận với máy ảnh. Còn tôi con rùa chỉ lạch kéo cái mai dày nhìn hoa rừng sông suối vực thẳm và các tế bào não bộ có dịp chạy đua có dịp nhấp nhoe tín hiệu như điên. Có quá nhiều tín hiệu của sự tuyệt vời gợi tới và con tim tôi lên men say. Ô! Sao đời đẹp thế này. Chiến tranh ơi, ngừng nghĩ đi cho con người trở về với bản ngã.

- Này cô bắc kỳ không nhỏ của tôi ơi. Đứng gần bờ suối cho tôi chụp hình.

Đang lạc trong suy tư, tôi nghe tiếng ai la to. Tôi ngỡ ngác, thộn mặt, chỉ vào ngực như hỏi ...me, the ugly tortoise...cái mũ xụp xuống mặt, tóc tai đầy mồ hôi, môi khô má nám...

- Ừ! Ừ! Con rùa ơi, mau lên, nắng đang đẹp để chụp hình. Cảnh đẹp lắm! Lại mau.

Thế là tôi có dịp vênh vào cái mặt để chàng chụp cho vào chuỗi hình kỷ niệm sau này. Đường rộng không xe cho nên tôi tha hồ đi giữa lộ hay băng qua đường xem suối hay nghỉ mệt. Ven đường hoa violet trắng, dandelion vàng, forget-me-not xanh dương nhạt, lilly of the valley trắng rung rinh trong

trời nắng. Bên kia con suối ào ào ì ầm là thung lũng với màu xanh ngút ngàn và các đỉnh núi cao. Đúng năm dặm, tôi thấy một đường hầm xuất hiện, cố đi đến nơi để nghỉ mệt. Gió thổi mạnh và các đám mây từ thung lũng trước mặt đang chuyển về chỗ tôi, một màn sương trắng di động. Con mưa sẽ tới đây trong vòng mười phút. Tôi quyết định ngừng ở đây, ăn trưa nghỉ mệt trong mười phút và đợi cơn mưa giông đến, một cơn bão nhỏ. Gió vật vã cây cành, nước tràn đường lộ, tôi đem quần áo mặc tránh mưa và mặc thêm cái áo nhồi lông cho ấm. Trời chạng vạng tối, chúng tôi đi xuống núi trong mưa nặng hạt và giữa các ngọn núi cao xa xa. Tôi quyết tâm đi nhanh hơn vì đoạn đường về sẽ dễ hơn vì xuống dốc. Vừa đi vừa chạy tôi quên cả sợ mấy con gấu, Grizzly bear được thông qua bởi quốc hội vì nó ở trong danh sách các thú rừng bị diệt chủng. Chúng được thả và nuôi dưỡng ở đây và Canada. Các cảnh sát rừng nói rằng không có nhiều người bị giết vì gấu nhưng có nhiều người chết đuối vì các giòng nước chảy xiết. Họ còn nói đây là nhà của gấu. Còn chúng tôi chỉ là người lạ đến thăm chủ nhà gấu thì phải biết cách xử thế cho đẹp. Đừng hăm hở xâm lấn vào nhà của gấu, phải lịch sự nhìn xa xa, đi nhẹ nhàng, và tôn trọng những phút tư riêng của gấu vì mùa này đang là mùa tình tự. Đừng thấy gấu âu yếm mà phá bình, chớp chớp máy ảnh. Để anh chị gấu ăn cỏ non, hôn hít nhau thả dãn. Mùa này gấu rất hiền có lẽ vì đang được yêu hay là đang rượng đực rượng cái cho nên chúng không thèm thị người chằng. Mùa thu là mùa nguy hiểm nhất. Lúc này gấu đi đâu cũng có bầy, có con nhỏ. Không nên chụp hình hay đi gần mà thiệt thân. Mẹ gấu thương con kinh khủng. Vì thương con như thế mẹ gấu giết bất cứ ai đến gần chúng. May mắn gấu tuy dữ như thế lại thích ăn rễ cây, cỏ non, các loại củ của lily, các con vật bé tí teo. Ngoài ra gấu mê huckleberries, những quả berry chín xanh nhỏ bằng đầu đũa và rất ngọt. Gấu hay quây quần trên các đỉnh núi đầy mùi thơm của các cánh đồng huckleberry chín. Nếu thích, bạn có thể mua một vài sản phẩm thuộc về huckleberry như ...bánh ngọt có lẫn trái huckleberry, syrup hay là jam ăn bánh mì. Thử nếm thức ăn của gấu coi nó ngon như thế nào mà gấu mê và sống được vì ăn những trái huckleberry bé tí teo. Cảm tạ thượng đế cho các con gấu nguy hiểm này ăn cỏ, ăn rau trái và đừng nghĩ đến thịt của các con người nhiều tham vọng chúng tôi.

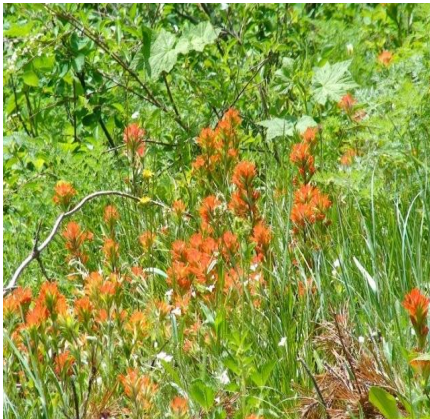
Còn đang đi lướt thướt trong mưa, chiếc xe cuối cùng có lẽ của một nhân viên sửa đường dừng cho chúng tôi quá giang. Tôi thờ phào vì không phải bước thêm ba dặm dài trong mưa bão và không phải nghĩ ngợi tới anh chị gấu dung dăng dung dề trên con đường lộ heo hút không một bóng người mà hai chúng tôi đang đi. Anh chàng cho quá giang nói khéo rằng nếu là anh, anh sẽ chẳng cắm trại trong mấy cái lều (tents) mong manh đâu. An toàn nhất là hotel hay cabin. Bây giờ tôi mới nhớ tới tám ảnh chụp năm con gấu lững thững thông dong dung dăng dung dề trên con đường với các hàng cây cổ tuyệt từng lúc hoàng hôn. Chúng trông đẹp và hùng làm sao. Lạ trời cho tôi càng xa các vị anh hùng này càng tốt. Tối hôm đó, tôi ngủ thật ngon, nghe tiếng mưa gió vật vã bên ngoài.

Ngày 7/6/07

Một trận bão lớn thổi đến đây, mưa cả ngày, cây cành vật vã, nước mưa ngập lụt đó đây. Một ngày tha hồ đọc sách, nghe nhạc.

Ngày 8/6/07 hiking Scenic Point.

Sáng sớm trời còn mù sương hai đứa tôi lái xe đến bên East Glacier để có một ngày đi núi trọn vẹn. Cái visitor center nơi tôi đến nhỏ như một cái lều. Suzi, một park ranger ngồi đằng sau quầy. Trên tường một tấm bản đồ thật lớn, đầy đủ tên các đường mòn. Tấm ni lông mỏng phủ ngoài, đây đó vài chữ bằng mực đen còn mới hay đã nhòa đánh dấu nơi vài hikers đến cho Suzi biết nếu có gì trở ngại. Trên bức tường khác bày bán T-shirts, một vài thứ lặt vặt cho người đi núi, hai cái Bear spray. Mắt tôi dán vào hàng chữ trên hộp và hỏi Suzi về sự lợi ích của nó. Suzi cho biết con đường mòn lên Scenic Point rất đẹp và không có tuyết. Biết tôi có vẻ lo lắng về mấy con Grizzly bear, chàng mua một cái bear spray cho tôi yên tâm. Con đường mòn lên tới đỉnh dài khoảng ba dặm rưỡi. Hôm nay là ngày thử đôi chân tôi có đủ dẻo dai để đi lên con đường mòn này hay tôi sẽ thảm bại bỏ lưng chừng mà quên cả sợ hãi. Tôi phải chinh phục Scenic Point cao 3000ft.

Ban đầu lối mòn bằng phẳng ngoằn ngoèo giữa thân rừng thẳng đứng, dưới gốc một màu xanh non của Huckleberry. Đó đây bear grass và columbie, violet nhô ra khỏi mặt đất đợi nắng ấm. Lối mòn êm ả đưa tôi đến con suối Appstoki đang vũ bão xuôi dòng trong hẻm núi. Đường dốc hơn, tôi leo lên một chỗ bằng phẳng nghỉ mệt. Nắng đang lên, dọc theo lối mòn chỉ có các lùm bụi thấp lè tè nhìn lên cũng đá nâu nhìn xuống là triền núi trơ trụi và con suối trắng đang chảy miên man trong hẻm giữa hai triền núi. Đường càng ngày càng dốc, đi được hai dặm, chúng tôi đi vào một đám rừng thân cong queo vì gió. Ra khỏi hàng cây, hoa dại, lùm bụi, lối mòn này đưa tôi lên một đỉnh đồi trọc. Khó khăn lắm tôi mới bước các bước khổ hạnh trên lối mòn toàn đá vỡ vụn không rõ lối đi và chẳng có dấu mốc cho tôi khỏi lạc đường. Tôi đang đi theo lối mòn trên đỉnh núi, phong cảnh đẹp không tả nổi, rừng cây ngút ngàn bên dưới, hồ lớn hồ nhỏ, suối quanh co và nắng và gió.

Tôi nhìn được các đóa hoa nhỏ li ti màu hồng, màu tím nằm thưa thớt trên nền đá vụn... Hoa dại bám sát mặt đất cho tôi chút an ủi về thân phận con người. Tôi nghĩ đến tôi đang trên cái đỉnh đồi gió hú trong truyện the Wuthering hight của Emily Bronté. Lên đến đây, tôi mệt lả, chẳng có thể bước thêm một bước nào nữa hay có thể nhắc chân mình tránh loài hoa dại. Khó khăn lắm chúng tôi cũng tìm được một chỗ ngồi, bỏ ba lô, mặc quần áo ấm, mũ len mà tôi cứ run bần bật vì lạnh. Chung quanh tôi các tảng đá thấp tè, sắc bén mọc meo meo như các lưng khủng long và gió bốn hướng về đây tình tự. Hướng đông một màu xanh ngút ngàn và xa xa là các ngọn núi cao.

Ngày 9/6/07

Thứ sáu là ngày đi núi cuối cùng, ngày mai chúng tôi trở về Seattle. Chúng tôi rời nhà trọ rất sớm để đi sang East Glacier. Xe ra khỏi rừng cây còn đọng nước cơn bão hôm qua đã thấy East Glacier với những đồi thấp xanh màu mạ non, mây lãng đãng trên trời xanh thẳm. Xe chạy vòng theo triền núi, phong cảnh tuyệt vời. Các đỉnh núi đầy mây. Hoa dại ven đường đua nhau khoe màu. Nhìn các ngọn đồi cỏ non êm đềm trong nắng, các hàng rào nghiêng ngả và đàn ngựa nhu mì gặm cỏ, xa xa đỉnh núi chập chùng, tôi đang lạc vào một thế giới hiền hoà thần tiên. Từ đỉnh cao xe chạy bon bon xuống dốc qua các cánh rừng bạch dương khẳng khiu, xe dừng lại trung tâm visitor. Gió mạnh và lạnh kinh khủng cho dù trời nắng rất đẹp và trong xanh. Tin tức thời tiết cho biết có thể có mưa hôm nay. Tôi không thích hiking trong mưa, nguy hiểm và chẳng nhìn thấy gì. Sau khi trò chuyện với mấy Park rangers, người tình của tôi mặt híp hơn.

Chàng cho tôi biết là tôi sẽ rất thích và hài lòng vì hôm nay tôi không phải leo cao 3000ft nữa, mà là dạo bộ quanh hồ. Sáng nay chân tôi nặng như đeo đá, bước đi rất nặng nề, cứng ngắc. Bãi đậu xe vắng hoe vì mới 9:00 sáng. Một hai chiếc vừa đỗ, tài xế chạy ra nhìn cây nhìn trời, rồi quày quả trở vào xe và biến mất. Đầy đội mũ rộng vành, áo fleece và áo gió, lưng đeo cái ba lô với nước thức ăn trưa và vài cái kẹo, không quên đôi kính mát, tôi lười biếng bước vào con đường mòn. Tôi mừng ra mặt vì được đi dọc theo bờ hồ xem phong cảnh và không quá lạnh như Scenic point. Khi tôi vừa leo một con dốc nhỏ, gió thổi mạnh, lạnh như trời có tuyết, tôi phải vịn vào mấy tảng đá. Nước hồ xanh màu ngọc thạch, gợn gợn sóng. Nhìn phong cảnh không đầy vài giây, tôi đi nhanh theo con đường mòn quanh hồ, gió như bão. Vài người ngắm cảnh, nói chuyện rồi biến mất.

Chỉ mình tôi và con đường vòng vèo che khuất bởi các lùm bụi xanh tươi. Có nhiều đoạn không có cây lớn, hoa dại rực rỡ trong nắng, trời trong xanh, ấm và lặng gió, những giây phút hạnh phúc cho cuộc đi núi sáu dặm với đôi chân nặng nề. Chẳng bao lâu con suối vĩ đại và cây cầu gỗ còn mới hiện ra trước mặt. Trời ấm hơn, chúng tôi đi lên thượng nguồn, ngồi trên một tảng đá lớn phẳng nghỉ mệt ăn trưa. Cách tôi khoảng nửa thước dòng nước sôi bọt trắng chảy xiết. Thác Saint Mary nổi tiếng đẹp và lớn. Con suối như một con sông nhỏ cuồn cuộn chảy xiết như đang trong mùa giông bão. Hoa dại rung rinh trong nắng làm chùn chân người thưởng ngoạn. Tôi nằm dài trên tảng đá to, giữa các đóa hoa rừng, nhắm mắt, lắng nghe âm thanh của suối.

Rời St Mary Fall, xe chúng tôi lại vòng vèo trên con đường rừng đến thăm Many Glacier. Các đỉnh núi xanh hiện ra trước mắt cho ta cảm tưởng nó như các con tàu vĩ đại và nếu có cánh tay dài vươn qua hồ Swiftcurrent Lake là có thể đứng đỉnh núi. Trời trong xanh, gió thổi mạnh và lạnh kinh hồn. Mặt hồ lấp lánh trong nắng như mời gọi. Tôi định bụng vào Many Glacier Hotel nghe nhạc, ăn cơm chiều trước khi về cabin. Người xưa gọi Many Glacier là Switzerland in the West đủ để thấy kỳ quan ở đây. Many Glacier Hotel, ba tầng lầu nằm trên bờ hồ đối mặt với Many Glacier. Người tình biết tôi có máu lười hạng nặng cho nên năn nỉ tôi đi vòng quanh Swiftcurrent Lake Loop. Vì là ngày chót, cho nên tôi cũng đi. Con đường nên thơ lạ, cây cao, hoa dại và nước hồ mát mẻ bờ. Nhiều chỗ khoáng đãng có thể ngồi đọc sách hay câu cá. Sau cùng tôi cũng lê các bước chân nặng nề, đầu tóc bù xù, mặt mày nhăn nhó vào nhà hàng. Người ra vào tấp nập nhưng không có ai giống tôi, mặt sưng như cái trống. Nắng xuyên qua cửa kính, từng vạt nắng chiếu trên các ghế trong lobby. Tôi muốn ngồi kế lò sưởi giữa phòng ngủ một giắc, nhưng vì khát và đói, chúng tôi vào nhà hàng. Bữa cơm chiều trôi nhanh. Tôi trở lại lobby nằm lọt thỏm trong ghế êm, đang mơ màng tôi nghe tiếng vĩ cầm vắng đến bên tai nhạc bản love story. Tiếng vĩ cầm trầm bổng ru hồn tôi vào vô thức, lòng nhẹ lâng lâng, không buồn vui, không ghen ngào, không mơ ước.

Ngày 9/6/07 :

Chúng tôi rời Glacier National Park lúc 9:00 sáng, theo lộ trình khác rất đẹp. Mỗi lần đi núi về, tuy có mệt và đau đón đôi bàn chân, tôi không còn có các mơ ước vô bổ, chỉ mong sao chân cứng đá mềm để ...đi đâu thiếp cũng theo chàng....nhưng mà phải đi núi cơ ...thì đôi no thiếp chịu Những ngày hiện hoa trong cuộc đời một phụ nữ với quá khứ di tản.